Και τώ ρα που στον τόπο μας, μειώ νονται, κατά πως μας λένε, τα ημερήσια κρούσματα, οι διασωληνωμένοι αλλά και το πλήθος των θυμάτων της πανδημίας ανά μέρα, επικρατεί ένα κύμα αισιοδοξίας. Ήρθησαν οι περισσότεροι περιορισμοί, ο καιρός αποκτά αυτή τη γλύκα της βαθιάς άνοιξης, και ο περισσότερος κόσμος ονειρεύεται μια κανονικότητα. Μια μετάβαση σε ένα ανθρώ πινο πλαίσιο.

Υπάρχει βέβαια το ερώτημα, πως ορίζεται αυτή η κανονικότητα, πως ερμηνεύεται αυτό το ανθρώπινο πλαίσιο, τέτοιες μέρες που προετοιμαζόμεθα πυρετωδώς για το μεγάλο πείραμα ανάμεσα στη λογιστική του Τουρισμού και τη διαχείριση της Πανδημίας.

Είναι, ας πούμε, κανονικότητα η υποδοχή που ετοίμασαν η διοίκηση και το προσωπικό του αεροδρομίου της Μυκόνου στους πρώτους τουρίστες που έφθασαν στο νησί με πτήση της QATAR, Airways οι οποίοι έγιναν δεκτοί με αψίδες νερού και τον ήχο από τις σειρήνες πυροσβεστικών οχημάτων;

Μια πρόχειρη απάντηση είναι πως εφόσον περιμένουμε τουρίστες είναι μια κανονικότητα. Αν περιμέναμε ταξιδιώτες θα ήταν γελοιότητα. Προφανώς έχουμε γίνει κάποιες επιλογές. Κανονικότατα, μάλιστα.

Η dame majestueuse, η επικεφαλής των εορτασμών των 200 ετών από την παλιγγενεσία, στο πλαίσιο του βαρυφορτωμένου προγράμματος της, επισκέφτηκε τον περιφερειάρχη της κεντρικής Μακεδονίας με μια ασυνήθιστη περιβολή και όταν ερωτήθηκε από εκπροσώπους του Τύπου για τις ενδυματολογικές της προτιμήσεις απήντησε: «*να ψάξετε και να μάθετε λίγο ιστορία για να ξέρετε ποιες είναι οι φορεσιές της Μακεδονίας*»
. Μήπως, αυτό το
«λίγο ιστορία»

, βγαν λίγο υστερία και ακόμα περισσότερη κανονικότητα;

Μιλώντας για εκπροσώπους του Τύπου, εκείνος ο τραχύς Stephen John Sackur στρίμωξε για τα καλά, τον ημέτερο υπουργό επί τουριστικών θεμάτων στην εκπομπή HardTALK του B.B.C. Αλλά το χειρότερο για τον Έλληνα υπουργό με το κουρασμένο βλέμμα, ο οποίος επισκέφτηκε το, όχι και τόσο, Ηνωμένο Βασίλειο προς άγρα πελατών, ήταν πως καθώς δεν αποτελεί σάρκα εξ σαρκός του κυβερνώντος κόμματος, αλλά μεταγραφή εκ του πάλαι ποτέ «Ποταμού», χειροτονήθηκε από τον συμπολιτευτικό Τύπο. Και, ναι, αυτή είναι η κανονικότητα της πολιτικής.

Μια άλλη κανονικότητα ζήσαμε σε ένα άλλο αμιγώς τουριστικό νησί, όπου ο ντόπιος πληθυσμός, υποδέχτηκε με τιμές εθνικού ήρωα, παίκτη τηλεοπτικού παιχνιδιού που αποχώρησε οικειοθελώς, όπως εγράφη στο σχετικό ρεπορτάζ. Ατυχώς το χωριό καταγωγής του δεν διατηρεί ενετικά τύχη όπως η πόλη της Ρόδου, και δεν γκρέμισαν τμήμα αυτών κατά τα ειωθότα περί Ολυμπιονικών. Πλην όμως, ο παλμός της υποδοχής και τα καπνογόνα, ξεπέρασαν κάθε προσδοκία. Και κανονικότητα.

Ενώ, την ίδια ώρα που η κανονικότητα στη λωρίδα της Γάζας είναι να συνεχίζεται ο χορός του θανάτου για πολίτες και παιδιά, μια όμορφη 18χρονη κοπέλα που γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Ουτρέχτη της Ολλανδίας, με καταγωγή από το Θούριο του Έβρου, θα εκπροσωπήσει την Ελλάδα, τραγουδώντας στα Αγγλικά στον διαγωνισμό της Γιουροβίζιον, όπου δεν μετέχει η Αγγλία ή έστω το Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά συμμετέχει το Ισραήλ.

Σαν να βρισκόμαστε σε ένα προθερινό κομφούζιο, όπου κανένας θεός δεν γνωρίζει πως θα κορυφωθεί το κατακαλόκαιρο.